

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Barnavännen, 1905-05

Author: Various

Editor: J. B. Gauffin

Release date: December 5, 2008 [eBook #27420]

Most recently updated: November 29, 2022

Language: Swedish

Credits: Produced by Juliet Sutherland, Rénaud Lévesque and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-05 ***

N:o 18
4 Maj.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Jesus välsignar barnen.

Mark. 10: 13-16. Med teckning.

du som är ett barn och har en god moder, du vet, huru innerligt en sådan moder älskar sitt barn och alltid tänker på dess bästa. Du förstår också lätt, att de, som under frälsarens jordelif buro fram barn till Jesus, voro just sådana där goda och älskande mödrar.

Dessa kvinnor hade sett frälsarens stora makt till att frälsa och hjälpa. De hade sett sjukdomen fly för hans heliga händer och döden vika undan, där han trädde in. De hade suttit på stenarna vid Genesarets strand och lyssnat till hans ord, som födt kärlek och fromhet i deras egna hjärtan. Och de tänkte: "Skulle ej den kärleksfulle mästaren från Nasaret också vilja skänka någon himmelsk gåfva åt våra små barn?" Jo, det trodde de, och så gingo de i denna tillitsfulla tro till frälsaren med sina barn och bådo honom taga på dem med sina heliga händer.

Men till en början såg det ut, som om mödrarna och barnen aldrig skulle få träffa frälsaren, ty lärjungarne näpste och visade bort dem. I sitt oförstånd trodde lärjungarne, att barnen icke kunde taga emot någon verklig andlig gåfva af Jesus och att han icke på ett verkligt sätt kunde gifva något åt sådana små, som ännu lågo vid modersskötet. Men frälsaren hörde, huru lärjungarne voro oförståndiga och huru de talade hårda och afvisande ord, och då heter det om honom, att han blef misslynt och sade: "*Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty*

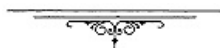
sådana hörer Guds rike till".

Frälsaren visste så väl, hvad ett barn behöfver för att vara lyckligt. Han visste, att dess själ behöfver ren, himmelsk kärlek, att det behöfver en lugnare och tryggare hamn i lifvets storm och strid än den modersfamnen kan skänka. Han visste, att de små såväl som de äldre behöfva en frälsare från världens synd och villa. Allt detta och oändligt mycket mer kan frälsaren skänka de små, och därför bjöd han, högtidligt och allvarligt: "*Låten barnen komma till mig*".

Men när Jesus så inbjuder barnen till sig, då har han också någonting verkligt och någonting stort att skänka dem. Han vill skänka barnen sitt himmelska rike. Och barnens himmelrike är i Jesu famn. Därför tar han upp de små i sin famn, lägger sina händer på dem och välsignar dem. Så börjar det att blifva en medlem i Guds rike. Vi måste smyga oss in i Jesu famn och mottaga välsignelsen och Guds rike såsom barn. Då strömmar där rättfärdighet, frid och fröjd in i våra själar. Guds rike har tagit sin boning hos oss. Vi äro lyckliga och välsignade människor.

Nu är det också en sanning, att Guds rike en gång kommer att framträda på jorden såsom ett verkligt rike med Kristus såsom den ende konungen. Ja, det skall en gång framträda i oändlig härlighet, ty vi vänta nya himlar och en ny jord enligt Guds löfte. Då skall Guds rike hafva nått sin fulländning och då skola alla, som mottagit detta rike såsom barn, få gå därin och varda konungar i lif och oförgänglighet.

Har du funnit ditt himmelrike i frälsarens famn? Om du det har, och om du alltjämt stannar där, så skall du också en gång regera med Kristus såsom en konung i evighet. Så vill Jesus välsigna barnen. *J. B. G.*

Sökande efter den okände Guden.

Djupt inne i hjärtat af Afrika och långt ifrån någon missionsstation framlefde en stackars svart herdegosse sina dagar. En dag sammanträffade han med en annan gosse, som under någon tid hade uppehållit sig vid missionskolan i Kuruman, där han hade lärt sig läsa och hvarifrån han förde med sig ett nytt testamente.

Då nu de båda gossarne sutto hos hvarandra, lät bokens ägare "boken tala", som de svarta brukade säga, det vill säga, han läste för sin kamrat den sköna berättelsen om Jesusbarnet i Betlehem.

Stor var herdegossens förvåning först öfver själfva boken--så märkvärdigt, att man kunde låta den tala--och därefter öfver de underbara ord och ting, som den hade att berätta. Något sådant hade han aldrig hört eller kunnat tänka sig. Med den mest spända uppmärksamhet lyssnade han till hvarje stafvelse, och då den lille föreläsaren slutade, hade den andres hjärta gripits af en stark längtan efter att se det märkvärdiga barnet i Betlehem, som lindades och lades i en krubba.

"Kan jag få se barnet?" frågade han ifrigt. "Ack, säg mig, hvar det finns!"

"Det finns i Kuruman", sade den lille föreläsaren, mycket tvärsäker på sin sak.

"Har du sett det?" frågade den andre ännu mera ifrig.

"Nej, aldrig, men jag vet, att Jesusbarnet finns där, ty de sjunga om honom och tala med honom. Det har jag hört med mina egna öron."

Den förvånade lille herdegossen kunde ej längre uthärda med att gå och vakta fåren. Tanken på barnet i krubban fyllde dag och natt hans sinne och lämnade honom ingen ro. Han ville söka upp det, han ville gå till Kuruman för att med egna ögon skåda detta under. Det var en mycket lång väg, det visste han, men intet hinder kunde afskräcka honom; han måste med egna ögon se detta förunderliga barn, hvad det än skulle kosta. Och så snart som han kunde lämna sin tjänst, begaf han sig på väg.

Han vandrade till fots största delen af den långa vägen och var mycket glad, när han någon gång fick sätta sig upp på en oxvagn, som förde honom öfver berg och dalar eller genom täta skogar och öfver svällande fjällbäckar. På detta sätt nådde han slutligen det område, där de hvita främlingarne hade slagit upp sina hyddor i närheten af negerbyarna.

Sent omsider kom han då en lördagskväll till Kuruman, det längtansfullt väntade målet för hans långa resa. En kristen betsjuan Kvinna tog vänligt emot honom, hon lät honom taga del i hennes aftonmåltid och sofva om natten i hennes hydda.

Följande morgon hörde han missionshusets klocka ringa. Han förstod ej hvad det var eller hvad

det skulle betyda, men han följde sin goda värdinna till missionskapellet. Med stort nöje lyssnade han till den vackra sången, och hans ögon voro oafbrutet och med stort allvar fästade vid missionären.

Denne öppnade nu bibeln och började läsa. Och hvad var det väl han läste? Jo, det var just Lukas andra kapitel, den underbara berättelsen om barnet i Betlehem.

Den lille främlingen såg sig spanande omkring i det glada hopp att han skulle få se barnet. Och hur han spanade, föll hans blick på ett barn, som syntes honom så skönt, att han aldrig sett dess like. Barnet hade ljust, lockigt hår, stora blåa ögon och en ansiktsfärg, som var fullkomligt olika de inföddas där i landet.

"Där är barnet från Betlehem", tänkte den stackars okunnige gossen, "det barn, som jag så innerligt längtat efter att få se. Åh, så lycklig jag är, som till slut har funnit det!"

Då sammankomsten var slutad, skyndade han sig i öfversvallande glädje att tala om för sin goda väninna, att han nu hade fått sin högsta önskan uppfylld--han hade sett Jesusbarnet.

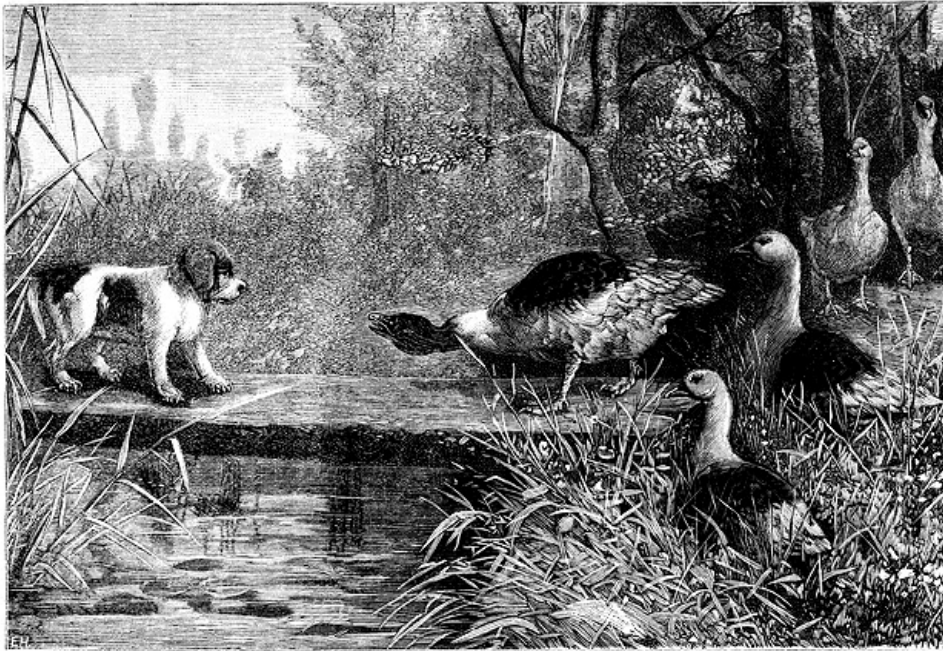
Den kristna betsuankvinnan förstod till en början ej hvad han menade, men småningom började hon få en aning om hans misstag och upplyste honom om att barnet med de ljusa lockarne och blåa ögonen var missionärens egen lille son.

Han kände visserligen till en början någon misräkning, men den enfaldiga, varmhjärtade kristna kvinnan, som själf till sitt hjärtas tröst hade lärt känna det barn, han så ifrigt sökte, började nu berätta för honom, hvem Jesusbarnet verkligen är, hvarför det föddes här på jorden, och hvar det nu är att finna. På sitt enkla, hjärtliga vis berättade hon om vår Herres Jesu födelse, hans lefnad på jorden, hans lidande och död på korset, hans uppståndelse och himmelfärd, om den plats han nu har intagit på faderns högra hand i härlighetens rike samt hans innerliga kärlek till alla syndare.

Och Herrens Ande öppnade den lille gossens hjärta, så att han trodde ordet och började älska Herren Jesus, fastän han icke kunde få se honom. Och så bad han om att alltid få stanna vid missionsskolan, hvilket med glädje beviljades honom. Här lärde han nu själf att läsa och blef icke blott en sann och uppriktig Jesu lärjunge utan också fastän han var ung, en varm och verksam evangelist bland sina landsmän.

JESUS VÄLSIGNAR BARNEN.

HVEM SKALL GE VIKA?

Hvem skall ge vika?

Med teckning.

Fn hund och en gås möttes på en spång. Denna var så smal, att de icke kunde komma förbi hvarann, och ingendera syntes till en början vilja vika tillbaka för den andre. Endera måste dock vända, men vilkendera? "Den svagaste", tänker någon. Det är icke så säkert. Jag skulle vilja säga, "den bästa" ger vika.

För min del tror jag, att den lilla hunden är den förståndigaste af hela sällskapet, och därför drar han sig nog tillbaka. Gåsen har nämligen en hel flock efter sig på stranden.

Man kan se på gåsen, att han är mycket envis. Det vore visst en lätt sak för hunden att bita hufvudet af hela gåsflocken. Men med en väl upptuktad hunds belevfvenhet går han artigt ur vägen för det närgångna gåsherrskapet.

Ej underligt, att hundens klokhet blifvit mycket berömd, medan å andra sidan gåsens envishet och närgångenhet blifvit till ett ordspråk: "dum som en gås".

Människobarn pläga också understundom träta med hvarann och ingen vill ge vika. Kom då ihåg, att den som har största förståndet, den bäst uppfostrade, han bör gifva efter. Ja, "*den bästa ger vika*".

J. B. G.

En god rekommendation.

För många år sedan stod på kajen i en af våra större sjöstäder en gosse, som frågade efter kaptenen på ett af skeppen, som lågo förankrade där.

"Jo, han kommer där", sade en sjöman, som gick förbi och hörde frågan. Gossen gick fram till kaptenen och hälsade höfligt.

"Nå väl, hvad vill du?" sade kaptenen.

"Jo, jag vill gå till sjös, kaptten."

"Hvarför vill du gå till sjös då?"

"För att få skicka min hyra till mor. Hon är änka, och jag vill inte, att hon skall komma på fattigvården."

Kaptenen tyckte om den hederlige gossen och det sätt, hvarpå han talade om sin mor.

"Nå, hvar har du dina papper?"

"Papper? Jag har inga papper, kapten."

"Har du inte? ja, då kan jag inte taga dig med."

"Åhjo, gör det, kapten. Jag skall bli en riktigt snäll gosse, om jag får följa med."

"Jag kan inte; det är emot vårt reglemente. Vi taga ej emot någon, utan att han har åtminstone någon rekommendation. Försök skaffa dig en sådan."

Gossen som hade mycket långt hem och således svårt att kunna få någon rekommendation, vände sig med tungt hjärta om för att gå. Då föllo kaptenens blickar på det lilla knytet, som han bar under armen. "Hvad har du där, min gosse?" frågade han.

"Mina kläder, herr kapten."

"Dina kläder--får jag se! Hvad är då detta?"

"Min bok."

"Hvad för slags bok?"

"Min bibel."

"Jaså.--Vi ha då inte mycket att skaffa med den boken ombord, men låt mig se på den."

Han tog bibeln och öppnade den. På bokens första blad stod gossens namn tillika med den upplysningen, att den var en gåfva från söndagsskolan såsom belöning för flit och godt uppförande.

"Åhå, min gosse, detta är tillräckligt", sade kaptenen. "Kom du med mig, så skall du få taga hyra på mitt fartyg."

"Gudsfruktan är nyttig till allting och har löfte med sig både för detta lifvet och för det tillkommande."

Broderskärlek.

Med teckning.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Andtligen är jakten slut. Man släpar fram hararna och går sedan med dem till herrgården för att få betaldt. Det höres ett undertryckt knot, då man märker, att den rike baronen ej ämnar bestå dem med någon traktering hvarken i mat eller dryck. Frits står lutad mot en vägg; han är för mycket trött för att tränga sig fram, och hans tänder skallra af köld. Nu kommer turen till honom; men när inspektoren ser hans blåfrusna ansikte, ropar han medlidsamt: "Kom med mig in i köket, pojke, du behöfver få någonting att värma dig med." Och han tar den darrande gossen med sig och säger till om en kopp varm mjölk åt honom. Åh, hvad den värmer! Glädjestrålande tar han emot sin krona och tackar inspektoren hjärtligt för förfriskningen. Han är nu åter kry och följer den godmodige mannens råd att skynda sig hem.

Men--hvar hafva hans kamrater tagit vägen? Huru han än spanar omkring sig i skymningen, kan han ingenstädes upptäcka dem. "De ha kanske redan gifvit sig af", tänkte han och blef i första ögonblicket ganska häpen, när han kom ihåg den långa vägen, som han nu måste gå utan sällskap. Men så tröstade han sig snart med den tanken, att han kanske ändå skulle hinna upp de andra, om han skyndade sig och därför begaf han sig med friskt mod på väg.

Nu gick han förbi herrgården. Alla fönster voro upplysta, och han såg gestalter röra sig därinne; baronen och hans gäster skulle nu spisa middag. När han tänkte på detta, kom han ihåg, huru

hungrig han var. Han hade ju icke ätit något sedan morgonen, och nu var klockan fem. Han kastade ännu en längtansfull blick mot de upplysta fönsterna, innan han gick vidare.

"De där ha det bra de", tänkte han och kände efter i sina fickor, om han möjligtvis skulle glömt någon brödsmula kvar, men nej. Hur han än vände ut och in på sina fickor, kunde han ej finna en enda liten bit. Och nordanvinden blåste kall, och snön föll allt tätare. Frits slog upp rockkragen och knäppte väl igen rocken, men det hjälpte ej, han darrade af köld, den stackars gossen. Nu hade han dock hunnit fram till skogen, och här var det åtminstone mera lugnt, ty de högstammiga trädens kronor trotsade vinden. Men det kändes så underligt i den trötte gossens hufvud; ögonlocken blefvo så tunga, och det hvita snötäcket inbjöd så lockande till hvila. Frits sökte dock öfvervinna sin trötthet och sträfvade mödosamt framåt liksom i sömnen.

Nu kom han till en korsväg. Han visste ej längre åt hvilket håll han skulle gå; han förstod blott, att han måste gå oupphörligt för att ej sjunka ner i en sömn, ur hvilken han aldrig skulle vakna. Och han går--den orätta vägen, som i stället för att leda till byn, leder allt djupare in i skogen.

Mörkret hade nu brutit in, och det är endast den hvita snön, som lyser upp nejden. Öfverallt stirra de höga, dystra furorna emot den vilsegångne gossen.

"Nu måste jag snart vara framme vid krökningen, och då får jag se ljusen i byn." Med denna tanke söker han trösta sig, då ångesten vill gripa honom. Men intet ljus lyser emot honom; han ser ingenting annat än träden och snön och en ensam stjärna på himmelen. Han ropar nu med ångestfull röst efter sina kamrater.

"Karl! Herman!" skallar det högt genom den mörka skogen; men endast ekot svarar honom. Nu märker den stackars gossen, att han gått vilse och vill gå tillbaka. Men ingen väg synes mer bakom honom--allt är höljdt i snö. Då förlorar han modet. Bittert gråtande kastar han sig ner på marken och ropar förtviflad: "Mor, mor, ack, hjälp mig!"

Men allt är tyst, endast vinden far suckande genom de gamla furorna.

Gång på gång upprepar den vilsegångne gossen sitt rop om hjälp, men ingen hör honom. Då stiger han upp och springer ett stycke till, mössan ligger kvar under granen, men han ger ej akt därpå, alla hans tankar gå ut på huru han skall komma ut ur skogen.

Plötsligt är det som om all trötthet och köld försvunnit och han blir glödande het af ångest. Han spanar omkring sig, men han ser intet annat än snö--ingen väg, bara snö. Då faller den stackars gossen på knä i snön, knäpper sina händer och beder under strömmande tårar: "Gode Gud, du ensam kan hjälpa mig här i denna stora skog. Hjälp mig åter hem till mor, som väntar på mig därhemma, och--till Anni, som jag skall lämna min slant. Gode--Gud--hjälp!"

Rösten blir allt svagare, till dess den förlorar sig i ett otydligt mummel. Gossen har fallit tillbaka i snön med ryggen mot en trädstam. Med sina stelfrusna fingrar drager han upp ur fickan slanten och ser på den med ett lyckligt leende.

Han förnimmer nu mera allting såsom i en dröm. Han tror sig vara hemma hos mor och syster och sträcker med välbehag ut sina trötta lemmar, ty han känner ej längre någon köld. Ännu en gång öppnar han sömnigt sina ögon. Drömmande blickar han uppåt, fast sluta sig hans fingrar omkring den så dyrt förvärfvade slanten och hans bleka läppar hviska: "Nu kan Anni få fara!"

Därpå sluta sig de mörka ögonen, och hufvudet sjunker trött tillbaka mot den mjuka snön. Tyst, alldeles tyst blir det rundt omkring honom, endast de hvita flingorna fortfara att falla och omhölja den bleke slumraren, och furorna susa sakta sin vagsång för honom. (Forts.)

Prenumerationen fortfar!

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 8--14 Maj 1905.

M. 8. Mark. 10: 17--27. *Den rike ynglingen.*

T. 9. v. 17. *Han frågar efter vägen till evigt lif.*

- O. 10. v. 18--20. *Vägen dit går genom själf kännedom.*
 T. 11. v. 21. *Evigt lif vinnes endast i Jesu efterföljelse.*
 F. 12. v. 22. *Han älskar det jordiska mer än evigt lif.*
 L. 13. v. 23--25. *Rikedomen hindrar många att gå in i Guds rike.*
 S. 14. v. 26--27. *Gud ensam kan lösa människan från rikedomens svek.*

Söndagsskoltext för den 14 Maj.

Mark. 10: 17-27.

Minnesvers: Mark. 10: 24 b. Barn, huru svårt är det icke för dem, som förtrösta på ägodelar, att komma in i Guds rike!

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

N:o 19
11 Maj.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Den rike ynglingen.

Mark. 10: 17-22.

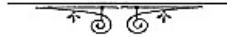
uru älsklig är ej den unge man, som vår text omtalar! Han var en rik man, en högt uppsatt man, och likväl, böjer han knä för Jesus. Det var ej en tom hyllning, det var hans hjärtas åstundan efter frälsning, som framkallade detta. Han kom med den frågan på sina läppar: *Gode Mästare, hvad skall jag göra att jag må ärfva evigt lif?*

Ja, den frågan var förbunden med en annan: *Hvad fattas mig ännu?* Och likväl hade han så mycket. Han hade jordiska ägodelar, god hälsa, en hög samhällsställning; han hade hvad som var bättre än allt detta: en älsklig barndom, hvarunder han hedrat sin fader och moder, flytt lögn och andra grofva synder. Ty med en viss sanning kunde han säga: Allt detta har jag hållit ifrån min ungdom. Icke blott för oss synes denne mannen älsklig, äfven Jesus såg på honom, såg hans ärliga sökande efter sanning, såg hans yttre flärdfria lif och fattade kärlek till honom. Detta innebar dock icke, att det ej fanns mycket hos denne unge man, som Herren beklagade. Han såg jämte allt hans sökande efter sanningen en bristande själfkännedom. Därför säger han: Ingen är god utom Gud allena. Detta var säkert något, som den unge mannen var i okunnighet om. Han trodde, att såväl han själf som många andra voro goda människor och visste ej af sin egen oförmåga att fullborda Guds lag. Herren såg, att han fattade lagens hållande alltför ytligt, han räknade icke de onda tankarne och begärelserna för synder, och därför kunde han så djärft säga: Allt detta har jag hållit ifrån min ungdom.

Det fattades honom sålunda mycket, ja, det fattades allt, som behöfdes för att varda salig. Jesus

ville ej låta den unge mannen förblifva i sin okunnighet, hvarför han gifver honom ett bud, som skulle uppenbara allt, som fattades honom: *Gå bort och sälj allt, hvad du har och gif åt de fattiga!* Så hade Jesus aldrig förr sagt till någon. Icke ens den rike Sackeus fick en sådan befallning. Men till denne yngling sade Herren det, emedan han såg, att hans rikedom var det hinder, som afhöll honom från Guds rike. Kanske såg den unge mannen först nu, huru liten kraft han hade att uppfylla ett enda bud. Ja, han såg säkert i detta ögonblick, att rikedomens svek hade fångat honom. Han hade icke heller så mycket allvar med sitt sökande efter Guds rike, att han därför ville försaka allt hvad han ägde. Herren gaf honom dock ett ljufligt löfte, som visade en evighetsvinst såsom frukt af denna försakelse. Han sade: *Du skall få en skatt i himmelen.* Den skatten i himmelen var mera värd än alla jordens rikedomar, den skatten var oförgänglig, så att ingen tjuf kunde taga den, ingen död eller olycka kunde beröfva honom den: men ack, den skatten värderades ej af den unge mannen, såsom den förtjänade. Så gick han bedröfvad bort, ja, gick bort för att måhända aldrig sedan finna det eviga lif, som han dock innerst önskade finna.

Men vi vilja taga den lärdom, som Herren själf gifvit oss af denna händelse. "Barn", säger han, "huru svårt är det icke för dem, som förtrösta på ägodelar, att komma in i Guds rike." *Fr. E.*

Gossen, som icke kan.

Jakob heter han, den gossen, som icke kan. Han är icke min vän.

En morgon hörde jag, att hans mor sade: "Jakob, vill du vara snäll och bära in litet ved åt mig, innan du går i skolan?"

"Nej, mor, det kan jag inte, för då kommer jag för sent", svarade Jakob. Men han dröjde ändå omkring en halftimme, innan han gick.

Då Jakob kom i skolan, skulle han berätta om Josef, som såldes af sina bröder. Men han kunde ingenting.

"Hvarför lär du dig inte dina läxor?" frågade läraren.

"Jag kan inte", svarade Jakob.

På eftermiddagen blåste det duktigt. Då Jakob ätit middag, fick han lof att gå ut med sin drake. Hans lilla syster stod och såg på, medan han gjorde den i ordning. Då den var färdig, ville Jakob gå.

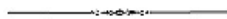
"Hvart skall du gå, Jakob?" frågade den lilla.

"Jag skall gå ut och släppa upp min drake", svarade han.

"Jakob, lillan vill följa med!" Hon höll om hans arm och såg honom så trohjärtadt in i ögonen. Hvem skulle kunna motstå en så bedjande barnablick?

Jo, jag känner en gosse som kunde göra det--den gossen var Jakob. "Nej, jag kan inte taga dig med", sade han. "Jag kan inte, gå du in till mamma." Och så gick han ensam ut med sin drake.

Och du, min unge vän--*kan* du försaka din egen vilja för att göra andra någon glädje?

Vid systems bår.

Med teckning.

*Nyss log hon den lilla, så frisk och glad
Och sprang där så lekfull som vinden
Omkring ibland spirande blommor och blad
Med skäraste rosor på kinden.*

Nu hvilar hon stilla, en vissnande knopp
Så blek och så kall i sin kista
Och bror lille sörjer som funnes ej hopp,
Han sörjer så hjärtat vill brista.

Små svällande knoppar falla
Så lätt i blommande vår
För vindar, isande kalla
För frost i sprickande snår.

I barndomens rosengårdar
Bland Jesu späda små lamm,
Dem kärlek och ömhet vårdar
Går döden härjande fram.

Han bryter ur syskonringen
Den ros, som doftade bäst,
Han bryter--och spörjer ingen--
Just den, som du älskade mest.

---Dock,

Sörj ej du, ty i Guds himmelrike
Blomma ljufva vårar utan like
För de barn, som uti Herren dö.
Dödlig kropp här bäddas ned i gruset--
Anden ilar upp till fadershuset,
Klädd i skrud, mer vit än vinterns snö.

Sörj ej du. Snart i Guds himmel höga
Skådar du med ljust och klarnadt öga
Dem, som före dig i tron gått hem.
Snart skall du på gyllne gator vandra
Bröder, systrar återse hvarandra
Där, i Herrens stad, Jerusalem.

J. B. G.

Sångargossen.

Med teckning.

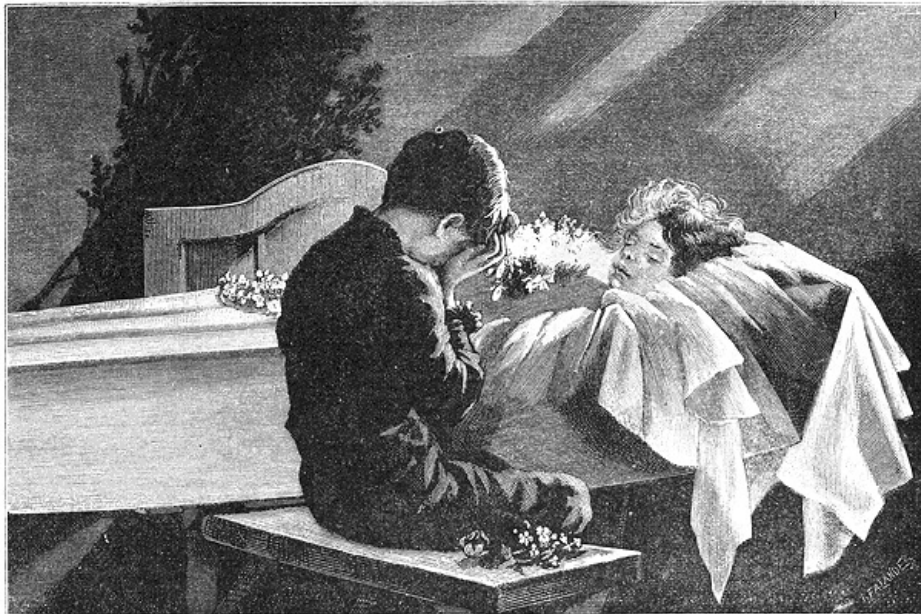
Hur sorglös och hurtig han vandrar omkring
I världsstadens brokiga vimmel
Och sjunger sin visa och ber om en slant
Och gläds åt den soliga himmel.
Om Bella Italia sjunger han då,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

Det kommer en jublande klang i hans sång,
När vårsolen lyser i parken,
Och världsstaden äfven får knoppande träd
Och blommor, som spira ur marken.
Om Bella Italia sjunger han då,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

I vintras, då var det så isande kallt,
Och hvinande, skarp blåste vinden.
Förfrusen och huttrande smög han omkring
Med tårar på bleknade kinden.
Om Bella Italia sjöng han ändå,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

Och Gud, som ju hörer små sparfvarnas sång,
På sångargossen ock tänker.
Och tåren försvinner från afmagrad kind,
När värmande vårsolen blänker.
Om Bella Italia sjunger han då,
Där solen jämt skiner och himlen är blå.

Anna H--m Preinitz.

VID SYSTERS BÅR.

SÅNGARGOSSEN.

Broderskärlek.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Under tiden hade modern i hemmet varit sysselsatt med förberedelser för julen. I dag skulle hon företaga en grundlig rengöring, och då passade det just bra, att Frits var borta. Hela förmiddagen skurade och fejade hon det lilla hemmet, så att det riktigt sken af trefnad. Äfven efter middagen fortfor hon med sitt arbete, och när hon ordnat Annas kuddar och ställt in maten i ugnen åt sin gosse, började hon skura alla kökskärnen. Hon var så ifrigt sysselsatt med sitt arbete, att hon ej gaf akt på huru det småningom

börjat snöa och att det tycktes arta sig till att bli yrväder.

Plötsligt hörde hon klockan slå fyra, och då började hon bli orolig. Frits hade ju ej kommit hem, och det var redan ganska mörkt. Nordanvinden tjöt omkring den lilla stugan och dref sin vilda lek med snöflingorna.

Modern gick in i rummet och fann Anna redan vaken. "Tänk, mor", ropade hon, "jag drömde, att Frits gaf mig så mycket penningar, att jag kunde få resa till en skicklig läkare, men när han lämnade mig dem, tyckte jag, att hans händer voro kalla såsom is och hans ansikte hvitt som på en död."

"Åh, kära barn, drömmen är såsom strömmen", sade modern och smekte Annas feberheta kind. "Men hvart kan Frits ha tagit vägen?" fortfor hon oroligt. "Om jakten varat så länge, tycker jag han borde gått hem ändå; han kan förkyla sig, om han står så där och ser på."

"Jag måste väl då tala om hans hemlighet för dig, så att du inte må oroa dig allför mycket, lilla mor", svarade Anna. "Ser du, han följde i dag med de andra gossarne för att liksom de förtjäna en slant genom att drifva upp harar. Han ville öfverraska dig, förstår du, ty han tänkte att under vintern förtjäna så mycket penningar, att jag skulle få komma till staden och söka läkare för min sjuka fot. Jag såg, huru lycklig han var åt den tanken, och jag ville icke förstöra hans glädje."

"En sådan pojke!" sade modern rörd. "Då har väl jakten varat längre än han beräknat, men strax efter fem är han nog här", sade hon, betydligt lättare om hjärtat. Därpå skyndade hon att taga fram strumpor och tofflor och ställa dem vid spiselns, så att hennes gosse skulle få byta om så fort han komme hem.

Så gick nästan ännu en timme, men Frits kom ändå icke. Fru Henriksson beslöt sig nu för att gå till fru Toll för att höra, om hennes gosse kommit hem, men då hörde hon sorl af röster på landsvägen. Det var den första gruppen af gossar som kom, och Karl Toll var med ibland dem.

Hon öppnade förstugdörren, och på hennes rop kom Karl springande. "Hvar är Frits?" frågade hon med darrande röst.

"Han kommer nog snart i sällskap med de andra", svarade Karl. "Jag frågade efter honom, men då fick jag höra, att inspektorn bedt honom följa med in i köket för att värma sig, och eftersom mor bad mig skynda mig hem, så gick jag, bara jag fått min betalning."

Fru Henriksson sade ingenting, och med en brådskande hälsning skyndade gossen bort för att hinna upp de andra.

Nu blef den stackars modern verkligen ängslig. Hon satte sig vid fönstret och stirrade ut i skymningen på de grupper af gossar och män, som gingo förbi. Men när den ena kvarten efter den andra förgick utan att Frits kom hem, kunde hon ej längre uthärda denna ångest. Hon sprang så lätt klädd som hon var ut i vinterkylan. Det var nu nästan mörkt, vinden svepte omkring den lilla stugan, såsom om han ville störta omkull henne, och snön yrde, så att fru Henriksson knappt kunde finna vägen till grannens.

Men då hon kommit dit, måste Karl utförligt berätta, vid hvilken tid jakten slutat och när han sist sett Frits. Karl, som nu själf var orolig för sin vän, erbjöd sig att gå ut i byn för att hos de andra kamraterna söka få underrättelse om Frits.

Fru Henriksson antog med tacksamhet detta anbud, men hon ville själf också följa med. Husen i byn lågo något spridda, och därför gick en god timme, innan fru Henriksson och Karl hunnit fråga alla som varit med på jakten, om de sett Frits. Men allt var förgäfvets, ingen hade sett honom, ingen hade mött honom på vägen.

Slutligen kom hon till skolläraren. Denne var själf mycket orolig öfver gossen, som i hela byn var så afhållen för sitt friska, glada väsen. Emellertid lofvade han den förtviflade modern att genast söka få några karlar med sig ut för att söka.

De voro snart redo, och skolläraren tog äfven sin hund med sig. Han gick ännu en gång fram till fru Henriksson och försökte lugna henne. Han förstod, att arbete skulle vara det bästa medel att förkorta den långa väntanstiden, och därför gaf han henne det rådet att gå hem och koka en varm soppa samt styra om att hon hade varma filter i beredskap för att värma upp gossen, om de funno honom.

"Ja, om ni finna honom!" Den stackars modern upprepade dessa ord om och om igen, liksom om allting då vore godt och väl--*huru* de skulle finna honom, därpå tänkte hon icke. Och skolläraren, som såg moderns stora ångest, vågade icke heller kläda sin fruktan i ord. Han tryckte hennes hand till afsked och gick i det han med dämpad röst och högtidligt allvar sade: "Gud vare med er och styrke er, fru Henriksson".

Snart dog ljudet af deras steg bort, och då först steg fru Henriksson upp och gick hem.

Stormen hade nu saktat sig något, men det fortfor att snöa. Den ångestfulla modern sände en brinnande bön upp till Gud om sin gosses lif.

Då hon kom hem, möttes hon af Annas ängsliga fråga: "Hvar är Frits? Har ingen sett honom?"

Modern sjönk ner på en stol bredvid sängen och berättade om sitt fruktlösa sökande. Anna slog armarna om moderns hals och försökte trösta henne, fastän hon själf var djupt bedröfvad. "Mor", sade hon slutligen, då denna icke ville lyssna till hennes trösteord, "skulle du inte värma upp hans säng och hålla yllefilter i beredskap?"

Då ändtligen ryckte den stackars modern upp sig ur sin overksamma sorg och skyndade ut för att värma och ställa allt i ordning. Emellanåt öppnade hon dock förstugdörren för att spana och lyssna.

Anna låg med högröda kinder och värkande hufvud och gaf ångestfullt akt på hvarje buller utifrån. Men den ena kvarten gick efter den andra och ingenting hördes af.

Plötsligt skällde Karo, och Anna for förskräckt upp, men så blef allting tyst igen. "Det var väl en kråka, som retade honom", tänkte hon och lyssnade åter.

Ännu några timmar förgingo. Klockan var nu tio, men ingen hade tänkt på någon kvällsmat. Modern hade för länge sedan slutat sina förberedelser och satt bredvid Annas säng med hennes feberheta hand i sin. Hon bad tyst, på samma gång hon lyssnade efter hvarje ljud.

Plötsligt börjar Karo tjuta, högljudda och klagande tjut, som småningom öfvergå till ett sakta gnällande. Strax därefter höras steg på gården, men intet ord talas--allt är dödstyst. Stegen närma sig huset, och modern, som gripes af en förfärlig aning, springer upp för att skynda ut. Men i samma ögonblick öppnas dörren utifrån, och med ett rop af förtviflan störtar den stackars modern ned på golvet.

Fyra män träda in genom dörren. Dessa bära en bår af grenar, hvilka täckas af en kappa. De sätta långsamt ned båren på golvet och taga af sig hufvudbonaden, djupt gripna af dödens majestät, som de fört med sig in i det lilla hemmet.

Modern reser sig långsamt upp och stirrar under tystnad på de fyra männen. Men så falla hennes blickar åter på båren och med ett förnyadt rop slår hon kappan åt sidan och kastar sig på knä bredvid sin gosses stelnade kropp.

Där ligger Frits liksom sofvande med hufvudet hvilande på den grönskande bädden. Den krampaktigt slutna handen är fast tryckt mot bröstet, och i det ljusa, lockiga håret ligger ännu snö. Men öfver det bleka ansiktet och de halföppna läpparne hvilar ett lyckligt leende. Vid denna anblick störta ändtligen de förlösande tårarna ur moderns ögon.

"Frits, min älskade gosse!" snyftar hon och betäcker med kyssar och tårar den hvita pannan, på hvilken döden redan tryckt sin stämpel.

Anna hade vid moderns hjärtslitande rop farit upp i sängen. Hon stirrade med slöa blickar på männen, som kommo med båren. Därpå sjönk hon utan ett ljud tillbaka mot kudden--en välgörande vanmakt beröfvade henne för en stund medvetandet af den sorgliga verkligheten.

(Forts.)

Brefväxling med de små.

Lösning af prisuppgifterna i Barnvännen 1904.

N:o 1. *Skalbagge, luften, humlor.*
Uppgiften rätt löst af 217 barn.

N:o 2. *Australien, aster, last, list, Erna, aula, Eli, Ural.*
Uppgiften rätt löst af 230 barn.

N:o 3.

L	I	M	A
I	S	A	R
M	A	I	N
A	R	N	O

Uppgiften rätt löst af 239 barn.

N:o 4. Mitt första *krus*, mitt andra *bär*, mitt hela *krusbär*.
Uppgiften rätt löst af 227 barn.

N:o 5. *Holland*.
Uppgiften rätt löst af 230 barn.

N:o 6. Mitt första *dagg*, mitt andra *mask*, mitt hela *daggmask*.
Uppgiften rätt löst af 223 barn.

N:o 7. Mitt första *ro*, mitt andra *sen*, mitt tredje *doft*, mitt hela *rosendoft*.
Uppgiften rätt löst af 34 barn.

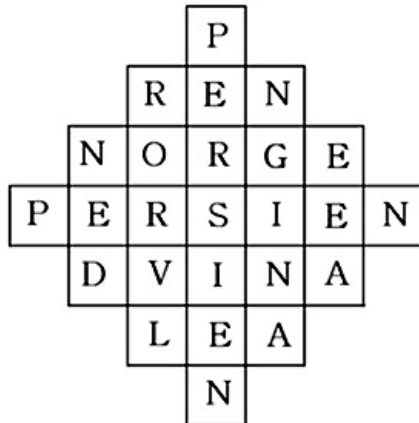
N:o 8. Mitt första *tro*, mitt andra *fast*, mitt hela *trofast*.
Uppgiften rätt löst af 232 barn.

N:o 9. *Fyris*, *Uppsala*, *Uman*, *Venern*, *Åmål*, *Tidan*, *Örebro*, *Öregrund*.
Uppgiften rätt löst af 120 barn.

N:o 10. Mitt första *en*, mitt andra *vig*, mitt hela *envig*.
Uppgiften rätt löst af 170 barn.

N:o 11. Mitt första *fjäll*, mitt andra *sjö*, mitt hela *fjällsjö*.
Uppgiften rätt löst af 161 barn.

N:o 12.

Uppgiften rätt löst af 138 barn.

N:o 13. *Laban* 1 Mos 31. *Nabal* 1 Sam. 25.
Uppgiften rätt löst af 192 barn.

Prenumerationen fortfar!

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 15-21 Maj 1905.

M. 15. Rom. 13: 12-14. *Ljusets barn*.
T. 16. v. 13 a. *Kristi ankomst är nära*.
O. 17. v. 13 b. *Vi skola kläda oss att värdigt mottaga honom*.

T. 18. v. 14 a. *Ljusets barn skola kläda sig i ljusets dräkt.*
F. 19. v. 14 b. *sky och undfly synd och last.*
L. 20. v. 15. *samt ikläda oss Kristus.*
S. 21. Upp. 7: 13-14. *Den himmelska dräkten.*

Söndagsskoltext för den 21 Maj.

Rom. 13: 12-14.

Minnesvers: Efes. 5: 18. Och dricken eder icke druckna af vin, hvaraf tygellöshet kommer, utan uppfyllens med Anden.

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

N:o 21
25 Maj.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

En underbar tro.

et förefaller oss underbart, att vi ej inom Israels område finna en sådan tro och sådan uthållig bön, som hos den hedniska kvinna, som vår text omtalar. Hon var en kananeiska, afkomling af den afgudadyrkande urbefolkningen, som särskildt talrikt förekom i Tyri och Sidons områden. Likväl hade äfven hit ryktet om Jesu verksamhet trängt, och säkert fanns det äfven här hjärtan, som voro mottagliga för evangelium.

Särskildt hade den kananeiska kvinnan fått lida mycket för sitt barns skull. Hade det varit sjukt i vanlig mening, vore det redan nöd nog, men fruktansvärdare var, att barnet var besatt af en ond ande. Så räkna vi ju också det för något vida värre, när ett älskligt barns själ fördärfvas genom syndens makt, än om det blott vore fråga om lekamlig sjukdom. Må vi blott rätt få ögonen upp för huru den onda andemakten kan förföra och fördärfva för tid och evighet en människa, som är köpt med Jesu blod. Huru mången moder har icke i bitter nöd för denna orsak bedit om hjälp.

Älskade barn, om du har en sådan moder som denna med sin underbara tro på bönhörelse, då vet jag, att du skall få erfara Jesu hjälp och Jesu välsignelse.

Vid detta tillfälle hade Jesus dragit sig undan den allmänna nyfikenheten, så att kananeiskan måste säkert söka länge och väl, innan hon fann det föremål, som hon sökte. Likväl möttes hon af en ny missträkning, då hon föll ned vid hans fötter. Herren Jesus svarar henne icke ett ord, och då han svarar, tyckes svaret innebära idel nej på hennes bön. Här visar sig nu kvinnans stora tro, hon håller ut i alla dessa prof, hon låter icke främtaga sig hoppet om bönhörelse. Säger Kristus: Det är icke tillbörligt att taga brödet från barnen och kasta det för hundarne, så finner hon anledning att säga: Ja, Herre, ty hundarne äta af de smulor, som falla från deras herrars bord. O, hvilken ödmjukhet! Hon vill gärna kallas en hund, allenast hon får rätt till smulorna. Men en sådan tro och en sådan ödmjukhet får icke endast smulorna. Kananeiskan har för visso barnarätt, och hennes stora tro gör henne större än många af Guds egendomsfolk. Så svarar då Kristus: "O kvinna, din tro är stor, ske dig som du vill!" Hon hade i trosvarm bön kämpat för sitt barn och

detta barn blir räddadt. Föreställen eder med hvilken glädje hon sluter sin dotter i sin famn, då den onde anden är utdrifven. Föreställen er också, huru från den stunden Jesus hade i detta hus vunnit älskande hjärtan, som framgent ville vara hans lärjungar. Men om du i denna berättelse känner igen din egen, om äfven du har en bedjande moder, då önskar jag, att äfven du en dag måtte upplefva frälsningens saliga stund. Ty för dig, för din själ bedes nu om frälsning, och blir du frälst, så blir det fröjd för ett älskande modershjärta och fröjd i Guds himmel. *Fr. E.*

Den bäska drycken.

Jag kan inte taga den, mamma, jag vet, att jag inte kan", ropade Betty.

"Men du har ännu inte försökt det, min flicka", sade modern.

"Hvad skall det tjäna till? Jag vet ju ändå, att jag inte kan."

Betty var sjuk och hennes mamma hade skickat bud efter doktorn. Denne föreskref en medicin, som den lilla flickan ogärna ville taga in, ty den var bäska. Men på hennes upprepade vägran hade modern blott ett svar: "Jag vill, att du skall försöka taga den".

"Hvad tjänar det till att försöka, när jag vet, att jag inte kan svälja den?"

"Därför att den är hälsosam. Hvem har vunnit något, som inte har försökt någonting, min flicka?"

"Är medicinen god, mamma?"

"Nej, det är den inte. Jag vill inte tala en osanning för mitt barn."

"Skulle det vara en osanning?" frågade Betty förvånad, ty hon hade aldrig tänkt sig saken från den sidan.

"Allt som icke är sträng sanning är osanning, och du vet, att lögnen är vederstygglig för vår himmelske fader. Läkemedlet är obehagligt, men doktorn tror, att det skall göra dig godt. Därför vill jag att du skall vara modig och taga det genast. Här är koppen. När jag säger tre, skall du tömma dess innehåll. Nu--ett--två--tre."--Och innan modern sagt det sista ordet, var koppen tom.

"Den var ändå inte så bäska som jag trodde, mamma", sade Betty.

"Jaså. Ja, jag är inte förvånad, att du tycker så, ty jag visste, att det mod, som behöfdes för att taga medicinen, skulle blifva en god krydda. Betty lilla, vi glömma så lätt, att ingen plikt är så tung, att icke det allvarliga beslutet att uppfylla den gör den lättare. Du skall finna mången svårighet värre att öfvervinna än denna. Men försök att alltid vara modig och gif aldrig vika, så länge du står inför en ouppfylld plikt. Nu skall jag läsa en berättelse för dig, som kanske kan ge dig någonting att tänka på."

Betty beredde sig på att lyssna till berättelsen, men långt innan den var till ände, sof hon godt. Hennes mor lade henne på soffan, för att hon skulle få sofva i ro.

Några veckor förgingo, och Betty var lika frisk som förr. Hon hade nästan glömt tilldragelsen med medicinen, då familjen drabbades af en svår sorg, i det Bettys lilla syster dog.

Till hennes stora förvåning var modern lika lugn och stilla som förut. Hon skötte sitt arbete och talade lugnt och vänligt,--det var som om familjekretsen aldrig brutits.

"Hvarför gråter du inte mera, mamma? Är du glad för att Signe är död?" frågade Betty.

"Ack nej, inte glad, men jag försöker att vara tålig", svarade modern. "Sorgens bågare innehåller en bitter dryck för mig, Betty, men vi måste ödmjukt underkasta oss Guds vilja. Vår lilla Signe är hos Herren, fri från all sorg och nöd, och vi måste tacka honom för detta. Han har icke lofvat oss bara solskensdagar här i världen; många skuggor förmörka lifvet för oss. Men om vår tros öga är klart, och hjärtat genom bönen höjer sig öfver jordens dimmor, skola vi finna en purpurfärgad guldkant på hvarje moln,--om det också är aldrig så mörkt. Hvilka pröfningar Gud än må lägga på oss,--den käre frälsaren håller oss dock vid handen, och ur hjärtats djup kunna vi säga: "Herren gaf och Herren tog, lofvadt vare Herrens namn."

Den lilla flickan med tändstickorna.

Till teckningen.

Det var rysligt kallt. Det började också bli mörkt sista aftonen på det gamla året, det var nyårsafton. I mörker och köld gick en liten flicka omkring på gatorna i den stora staden. Hon var fattig, den lilla; hon hade hvarken strumpor eller skor. Fötterna voro röda och blå af kölden, och hon skyndade utefter gatorna för att sälja tändstickor.

På morgonen, när hon gick hemifrån, hade hon visserligen haft ett par träskor på fötterna. Men de voro så stora, att hon tappade dem, när hon skyndade öfver gatan undan ett par vagnar, som körde så rysligt fort. Där gick nu den lilla flickan på de nakna små fötterna och frös så förfärligt. Ingen hade på hela dagen köpt af henne eller gifvit henne en slant. Hungrig var hon och såg betryckt ut, den lilla stackarn. Snöflingorna började nu också falla och lade sig som stjärnor i hennes lockiga hår, men den ståten tänkte hon inte på. Ut genom alla fönstren lyste ljusen, det såg så varmt ut därinne i de vackra rummen, och så luktade det så rart af steken ända ut på gatan. Det var ju nyårsafton. Det tänkte hon på.

Borta i ett hörn mellan två hus satte hon sig och kröp i hop. De små benen hade hon dragit upp under sig, men hon frös nu ändå mer, och hem tordes hon icke gå, då hon icke sålt några tändstickor och icke fått ett enda öre. Hennes far skulle slå henne. Kallt var det också där hemma. Visst var det tak öfver hufvudet, men vinden pep ändå in från alla håll, fastän det var stoppadt halm och trasor i de största springorna.

Den lillas fingrar voro nästan döda af köld. Hur en liten sticka skulle värma och göra godt. Hon tog en ur asken, "ritsch!" hvad den sprakade, hvad den brann! Det var en varm, klar låga, då hon höll handen omkring den. Det var ett underligt ljus. Flickan tyckte, att hon satt framför en stor kakelugn med blanka messingsluckor. Elden brann så härligt, värmdde så godt. Nej, hvad var det?

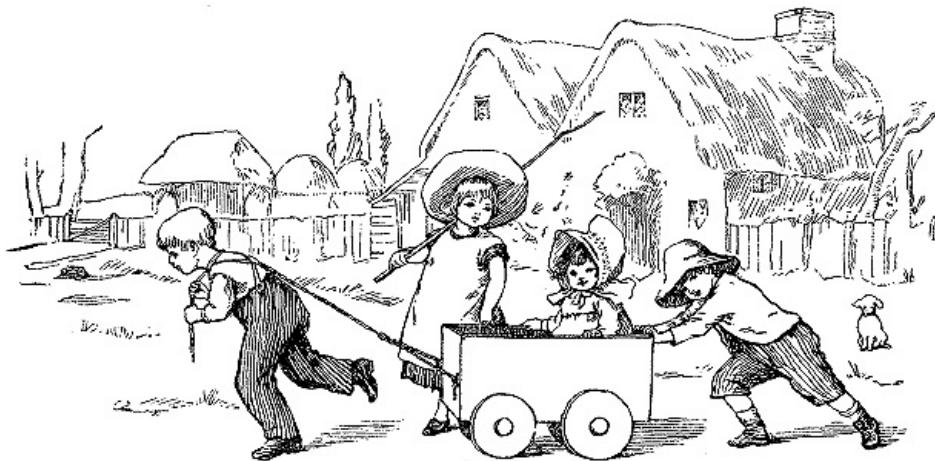

DEN LILLA FLICKAN MED TÄNDSTICKORNA.

Den lilla sträckte ut fötterna för att värma också dem, då slocknade lågan. Kakelugnen försvann, hon satt med en liten stump af den utbrända tändstickan i handen.

En ny blef tänd. Den brann, den lyste, och där skenet föll på väggen, blef denna som ett flor. Hon såg rakt in i rummet, där bordet stod dukadt med en glänsande hvit duk, med fint porslin, och härligt doftade den rara steken, garnerad med sviskon och stekta äpplen. Och hvad som var ännu

härligare: steken hoppade ned från bordet och kom rätt fram till henne, den fattiga flickan. Då slocknade stickan, och blott den kalla stenväggen syntes.

Hon tände en ny. Hon tyckte sig då sitta under den präktigaste julgran. Den var större och vackrare, än den hon sett hos grosshandlarns på julaftonen. Tusen ljus brunno på de gröna grenarna, som böjde sig under tyngden af äpplen och den raraste konfekt. Hon sträckte bägge händerna i vädret,--då slocknade tändstickan. Hon såg de många julljusen stiga allt högre och högre, hon såg, att de voro himmelsklara stjärnor, som gnistrade. En af dem föll och gjorde en lång eldstrimma på himmeln.

"Nu dör någon", sade den lilla, ty gamla mormor, hvilken var den enda, som varit god mot henne, men nu var död, hade sagt: "När en stjärna faller, går en själ upp till Gud."

Hon tände åter en sticka. Den lyste rundt omkring, och i skenet stod den gamla mormodern så klar, så strålande, så mild och härlig.

"Mormor!" ropade den lilla, "tag mig med! Jag vet, att du är borta, när strykstickan slocknar,--borta liksom den varma kakelugnen, borta såsom steken och den stora härliga julgranen." Hon strök hastigt eld på alla stickorna i asken. Hon ville riktigt hålla mormor kvar. Och stickorna lyste med sådan glans, att det var som om solen gått upp. Mormor hade aldrig förr varit så vacker, så stor. Hon lyfte den lilla fattiga flickan upp på sin arm, och de flögo i glans och glädje så högt, så högt, att där var ingen köld, ingen hunger, ingen ängslan,--de voro hos Gud.

Men i hörnet vid huset satt i den kalla vintermorgonen den lilla flickan med det lockiga håret. Ett leende lekte på läpparna, hon var död, men log ändå åt de människor, hvilkas ömkan och barmhärtighet kom för sent. "Hon har velat värma sig", sade man, ty hon höll ännu de afbrända tändstickorna i handen. Men ingen visste, huru mycket vackert hon hade sett, och i hvilken glans hon följt gamla mormor in i nyårsglädjen. Efter C. Andersen.

För våra allra minsta.

Med två teckningar.

Lillan skulle ut och åka, och hennes två bröder voro hästarna, och "stora" syster var "sällskapsdam".

"Hvar ä' tömmarna?" frågade lillan.

"Det behöfs inte töm åt oss, kan du begripa. Vi springa så snällt utan töm, mycket bättre än riktiga hästar", svarade Johan.

Och så bar det af rundt omkring byn i full fart. Johan drog, och Petter sköt på, och syster Greta sprang bredvid med ett långt spö öfver axeln. Det skulle vara piskan.

Men "hästarna" blefvo allt mera morska och ostyriga. De glömde löftet till lillan, glömde att det kunde gå henne illa. De sprungo, så att Greta inte hann följa med, de sprungo, så att vagnen stjälppte midt för den stora björken, som stod utanför trädgårdsplanket.

Hur gick det då med lillan? Det kan du väl förstå, att hon blef rysligt rädd och grät och fällde tårar och fick en blodig nästipp, så att till och med mor fällde tårar.

Men huru gick det med Johan och Petter? Ja, det säger jag inte. Men nästa gång de voro hästar åt lillan, så drogo de henne riktigt snällt. J. B. G.

Broderskärlek.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Hon hade åldrats mycket under denna enda natt, men det fridfulla uttrycket i hennes ögon visade, att hon till slut villigt lämnat sitt barn i frälsarens händer och nu kunde om än med bäfvande hjärta och tårfyllda ögon säga: "Ske din vilje, min Gud!"

Plötsligt kom hon ihåg Anna. För sorgen öfver det ena barnet hade hon alldeles glömt det andra. Men när hon kom fram till sängen, fann hon Anna i lugn sömn. Vanmakten hade vikit för en välgörande slummer.

Hela byn visade fru Henriksson ett varmt deltagande i hennes stora sorg. Men man klandrade baronen, som icke föranstaltat om att drifvarne fått sig ett ordentligt middagsmål efter den ansträngande jakten, innan de anträdde hemfärden i yrvädret. Det var därför ej heller underligt, menade man, att gossen dukat under, isynnerhet som han hade tagit miste om vägen.

Några dagar därefter bäddades Frits ner i den mörka grafven. Han följdes till sitt sista hvilorum af de flesta af grannarne, och den gamle gudfruktige pastorn höll ett gripande tal öfver orden: "Kärleken upphör aldrig". Han visade, huru kärleken kommer från Gud, som själf är kärleken, och huru denna makt kan utveckla sig i ett litet människobarns hjärta och drifva det ända in i döden.

Därefter påminde han om den dödes sista kärleksgärning, och huru han ville arbeta för att skaffa sin sjuka syster hälsa och kraft. Om också detta hans försök varit blott ett barnsligt tilltag och det ville synas som om han offrat sitt lif förgäfvades, så finge man ej glömma, att ännu lefde en Gud i himmelen, som sett hans uppsåt, och hvilken ännu i dag kunde göra under.

Med en varm bön om att Herren måtte trösta de sörjande, hvilkas ende son och broder han var, slöts den gripande akten. Intet öga förblef torrt och intet hjärta oberördt af de enkla, hjärtliga orden. Under tystnad anträdde hemfärden.

Då stannade en vagn utanför kyrkogårdsporten. En herre steg ur och gick fram till pastorn, som just stod i begrepp att lämna kyrkogården.

"Baron!" hviskade folket och betraktade nyfiket honom och den praktfulla kransen, som han lagt på gossens graf.

"Han vill godtgöra, hvad han brutit, genom att säga några vackra ord och skänka en storartad krans", hviskades det bland de närvarande. "Men därmed kan han inte återskänka den döde lifvet eller trösta den stackars modern."

Emellertid troppade folket af och kyrkogården blef småningom tom. De båda herrarne, som under djup rörelse stannat vid den öppna grafven, vände nu också långsamt tillbaka mot

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 29 Maj--4 Juni 1905.

- M. 29. Apg. 1: 4-11. Kristi himmelsfärd.
T. 30. v. 4-5. *Fadrens löfte om Anden.*
O. 31. v. 6. *Lärjungarnas fråga om rikets upprättande.*
T. 1. v. 7-8. *Lärjungarne skola verka för detta rike genom evangelii förkunnelse.*
F. 2. v. 9. *Himmelsfärden.*
L. 3. v. 10. *Sändebud från den himmelska världen;*
S. 4. v. 11. *de förkunna rikets upprättande, då Jesus kommer igen.*

Söndagsskoltext för den 4 Juni.

Apg. 1: 4-11.

Minnesvers: Kol. 3: 1. Om I nu hafven uppstått med Kristus, så söken det, som är ofvan, där Kristus är sittande på Guds högra sida.

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-05 ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™

electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.